

George Coșbuc

Poetul

Sunt suflet în sufletul neamului meu
Și-i cânt bucuria și-amarul –
În ranele tale durutul sunt eu,
Și-otrava deodată cu tine o beu
Când soarta-ți întinde paharul.
Și oricare-ar fi drumul pe care-o s-apuci,
Răbda-vom pironul aceleiași cruci
Unindu-ne steagul și larul,
Și-altarul speranței oriunde-o să-l duci
Acolo-mi voi duce altarul.

Sunt inimă-n inima neamului meu
Și-i cânt și iubirea și ura –
Tu focul, dar vântul ce-aprinde sunt eu;
Voința mi-e una, că-i una mereu
În toate-ale noastre măsura.
Izvor ești și ținta a totul ce cânt –
Iar dacă vrodă-aș grăi vrun cuvânt
Cum nu-ți glăsuiește scriptura,
Ai fulgere-n cer, Tu cel mare și sfânt,
Și-nchide-mi cu fulgere gura!

Ce-s unora lucruri a toate mai sus,
Par altora lucruri deșarte.
Dar știe Acel ce compasul și-a pus,
Pe marginea lumii-ntre viață și-apus,
De-i alb ori de e negru ce-mparte!
Iar tu mi-ești în suflet, și-n suflet ți-s eu,
Și secolii-nchid'-ori deschidă cum vreu
Eterna ursitelor carte,
Din suflet eu fi-ți-voi, tu neamule-al meu,
De-a pururi nerupta sa parte!

(G. Coșbuc, *Poetul*, în I. Bot, *Poezia patriotică românească*, Humanitas Educational, București, 2001, pp. 108-109)